

[Ellemann-Jensen]

det samfundsøkonomiske regnestykke, som er med til at forme programmet, og derfor er der god grund til også at underkaste dette område en nærmere analyse i forbindelse med de overvejelser om en indskrænkning af investeringsrammerne, som jeg indledningsvis omtalte.

Måske er boligområdet netop et af de felter, hvor det kan vise sig nødvendigt at skære ned på befolkningens forventninger til fremtiden, for selv om vi skærer to så store klumper ud af programmet som naturgassen og Storebæltsbroen, er det næppe tilstrækkeligt. Det vil blive nødvendigt at skære yderligere i ambitionerne, og her er der nok grund til at minde om, at det, der virkelig fylder i investeringsprogrammet, er alle de, i denne sammenhæng i hvert fald, mindre investeringsprojekter, som er hentet hjem fra alle de forskellige styrelser. Disse grundinvesteringer synes at være medtaget ret automatisk fra styrelserne, men den ene styrelse er måske dygtigere end den anden til at opstille, hvad man betragter som et absolut minimum. Nedskæringer her kan altså ikke være udelukket, når man seriøst skal diskutere den ramme, inden for hvilken der skal prioriteres.

Finansministeren har i sin redegørelse understreget, at man har sigtet mod et investeringsniveau, som gør det muligt at »opretholde tilvante funktioner i samfundet«. Men vil det ikke være det ærligste at fortælle befolkningen, at sådan som de økonomiske udsigter er, kan det blive nødvendigt at skære så dybt i forventninger og planer, at dette mål ikke kan opfyldes, medmindre befolkningen vil betale prisen for det investeringsprogram, der skal opretholde tilvante funktioner?

Her er jeg så tilbage ved udgangspunktet, nemlig kritikken af regeringen for ikke at have fortalt folk, hvad alt det her i virkeligheden kommer til at koste dem. Det er det væsentlige kritikpunkt i denne debat, for den vigtigste forudsætning for, at man overhovedet kan begynde at prioritere, er, at man har en fornuftig ramme at arbejde i. Ved at lægge dette program frem har regeringen efter vores opfattelse forpligtet sig til at fortælle befolkningen, hvordan den vil ændre sin økonomiske politik på en sådan måde, at man får opfyldt de forudsætninger, som det hele bygger på. Det kommer jo ikke bare af sig selv. De embedsmænd, der har udarbej-

det planredegørelsen, og som tålmodigt har svaret på alle vore spørgsmål i det politisk-økonomiske udvalg, har ikke i deres besvarelser lagt skjul på, hvad det er for krav, der må stilles til den økonomiske politik. Der skal føres en langt strammere indkomstpolitik, end der på noget tidligere tidspunkt er lagt op til, og erhvervslivets investeringer skal fremmes yderligere.

Debatten om de kommende års store investeringer er ikke ført til en rimelig konklusion, før vi får svar på spørgsmålet om, hvordan regeringen vil ændre sin politik, så disse ting opfyldes. Det er ikke gjort med bare at sige nå efter snakken her i dag og så køre videre med en masse ting, som drypvis kommer op i de kommende års finanslove, aktstykker osv. Debatten vil have været spild af tid, hvis en mindretalsregering herefter bare kører videre – i nogle tilfælde med bind for øjnene – ad de hidtil lagte spor.

Derfor skal jeg slutte med at henstille, at den debat, vi har startet i dag, fortsætter, at vi fortsætter arbejdet i det politisk-økonomiske udvalg med at få fastlagt en ramme, som det er rimeligt at anvende som udgangspunkt for den prioriteringsdiskussion, der ifølge sagens natur aldrig vil stoppe. Jeg forstod også på hr. Erling Olsens bemærkninger om, at der her er tale om et udspil fra regeringen og fra socialdemokratiet, at hr. Erling Olsen vil støtte ønsket om, at arbejdet bliver fortsat. Det værktøj, som vi har fået med den første planredegørelse, skal ikke gemmes væk i en skuffe efter debatten i dag, heller ikke i skuffelse over, at julemanden ikke var hjemme, da ønskesedlen blev afleveret.

Ninn-Hansen (KF):

Denne investeringsplan er jo ikke den første, vi har behandlet i folketinget. Ved adskillige lejligheder har vi på grundlag af et forudgående dygtigt arbejde af embedsmænd haft lejlighed til at drøfte kommende investeringer, drøfte, hvordan man skulle prioritere her i samfundet, men trods disse drøftelser og trods gode oplæg er det alligevel ikke lykkedes. Det kan der være flere grunde til. Det er altid uhyre vanskeligt at forudse, hvilken økonomisk udvikling der bliver tale om, og det har også vist sig, at i forbindelse med nogle af de planer, der har været, har man